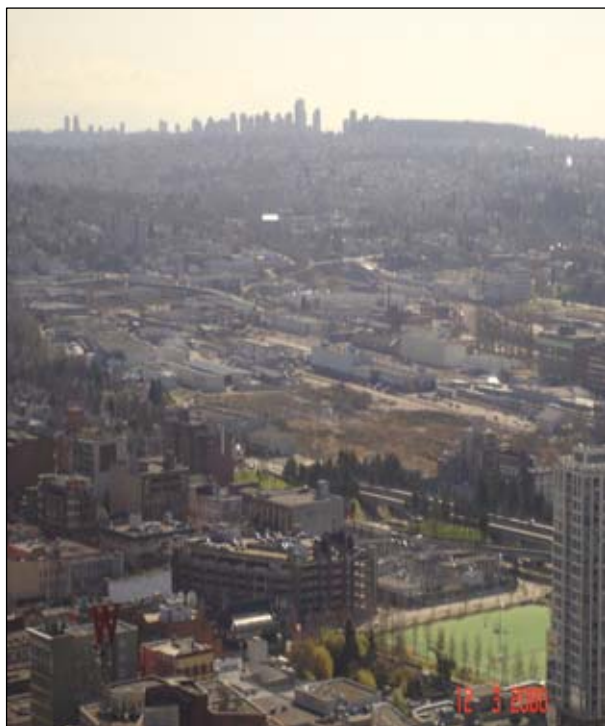

Dagbog for fredag d. 24 – lørdag d. 25 marts 2006.

Er det muligt at rejse frem i tiden, ved at flyve fra Canada og tilbage til Danmark? Hvor mange gymnasiestuderende går der på en mistillidskvote, og ligeså hvad er sandsynligheden for tab af bagage fra en lufthavn til en anden. Disse spørgsmål må siges at være utroligt relevante på en rejse fra Vancouver til København – fra storby i ødemark til hovedstad i Storebælt. Men denne rejse byder til gengæld også, at der er over 20 timer til rådelighed til at besvare disse spørgsmål.

Lad os starte på selve D-dag, fredag d. 24 ved 11:02:31 tiden – lokalt, Vancouver. Et samlet team af rejseklar elever mødtes med to lektorer. Alle havde i timerne forinden pakket og mere eller mindre klargjort deres værelser til afgang. Før skæbnetimen for afgang var alle frit stillet til, at bruge de tre sidste dyrebare timer som de ønskede, så frem de blot fremmødte på *the Y* ved 2 PM. Og man må sige at disse timer blev brugt, ja, på det nærmeste udnyttet, til fulde.

Canada er nu et forunderligt land. Specielt Vancouver. Fra selve bymidten, selveste Downtown, kan man mellem de tårnhøje Babylons tårne, skue snehvide tinder mindre end 10 minutter væk fra selveste civilisationens og konsumer markedets spejlende vinduer. Nogen af os erfarede denne sidste dag 2 elementer gemt imellem alle disse kæmper af bygninger. Blot få

kilometer væk fra vores hotel nede af nogen af de ellers så mange ensrettede veje, fandt vi den Nye Verdens berygtede storby fænomen: Chinatown. For dem af os der ikke havde oplevet denne bydel i andre byer, fandtes dette kvarter yderst interessant. Når først man havde taget det først skridt ind igennem den enorme kinesiske røde port, ville man opleve et fusionsfund af østerlandsk blandingskultur. Således var alle skilte skrevet på kinesisk og ganske vist oversat så 'normale' canadiere også kunne forstå det på engelsk. Den normale *French-Speaking-Snobbish-Freak-Law* syntes afskaffet, eller nærmere erstattet af en kinesisk-engelsk-bilingual tilnærmelse. I selve kvarteret fandt vi et lille område fri fra storbyens larm, den første og største kinesiske have uden for selve Kina – Dr. Sun Yatsens have. Fascinerende. Men denne idylliske have lå blot et hjørne fra en anden skjult del af Vancouver. I fællesmunde blandt os der oplevede denne bydel – *Freaktown*, AKA *Hastings*. I det dulgte, gemt fra den rigere del

af Downtown, lå en skummel arena, en gade fyldt med sørgelige skæbner, der til en syret og foruroligende mareridtsagtig stemning, vandrede rundt i en evig rus af stoffer og neuroser. Blot 500 meter ned af denne gade og man ville se hundrede af mennesker, der kunne have optrådt i diverse freakshows. En skræmmende og alligevel dybt spændende del, man med alvor må sige måtte opleves for at forstå det fulde billede af byen. Og de to bydele giver stof til eftertanke – om hvor tæt idyl ligger fra kaos og, hvor privilegeret man egentligt er ved netop at bo i idyllen.

Efter en taxa tur for VIP'erne, bustur for pøblen, var vi alle ved lufthavnen, hvor et paradys af toldfri butikker åbnede sig for de købelystne 2.z'ere; de såkaldte duty free shops – udtalt duddifreee. Gaver til sit eget eller andres forbrug var derfor uden told og derfor til nedsatte priser. Således kunne man finde dufte, fiskesnaps og andre nyttige brugsgenstande så som små Canada-brocher til billigere priser end derhjemme. Mange måtte så senere med ærgrelse kunne relatere og

sammenligne de forskellige priser fra først Vancouver 'Airhabour' – som en hvis hr. Blichfeldt kaldte det, til Heathrows. Ikke nok med at der i Heathrow var overvældende flere butikker, priserne var ligeså lavere. Men den 9 timers lange flyvetur fra Canada til London, havde vellykket taget alle kræfter fra en og derfor formåede ingen elever at fremgå som nogen større sikkerhedsrisiko ved opdagelsen af dette.

Heathrow. Lokal tid 11:33:31. Fem lange timer til afgang. Mission: slå tiden ihjel, før den slår dig ihjel. Og hvad får man egentlig tiden til at gå med i en lufthavn, især når alle ens indkøb allerede var blevet gjort 9 timer forinden. Man lader sig slå ihjel af tiden, søvnen. Langsomt og anonym, siddende på en bænk falder man i søvn, til den summende musik af folk der går, til sammensuriet af fodtrin, snak, hosten og nys, afgang- og ankomstmeldinger. Med savl i mundvigen forsvinder man ind i en drømmetilstand, og når munden åbner og lyden stopper og vandet langsomt falder ned på hånden, mens alt andet står uskarpt og stille, da ved man at siddemanden sover. Ikke alle var så privilegerede at være denne sovende siddemand. Nogen snakkede, andre gik rundt, men der var nu nogen få, der stille sov sig væk fra nogen af de 5 lange timer.

Sikkerhedstjek er ikke det man umiddelbart forventer, og man kan klandre sikkerhedschefer rundt om i alle verdens lufthavne for at være foruroligende irrationelle. Fra Kastrup til Frankfurt, fra Frankfurt til Toronto og fra Toronto til Vancouver, for ikke at glemme Vancouver til Heathrow, lykkedes det således August at udfører en indsmugling af en flere centimeterlang saks. Til sammenligning måtte samtlige elever aflevere al form for mad ved indflyvningen til Canada. Klart! En banan er jo dødsensfarlig i nærkamp, hvis den placeres lige i solar plexus, hvor en saks kun er farlig, såfremt denne stikkes ind i f.eks. halsen. Reglerne i alverdens lufthavnene vil ligeledes have at knive, gafler og anden for drabeligt udstyr ikke medbringes, i tilfælde af, hvis disse skulle bruges til at erobre fly. Men ro på drenge. Bestikket forefindes ombord på flyet. Men, hvilke typer ville dog begå disse halsbrækkende døds lege? Ifølge sikkerhedsfolkene i Vancouver og Heathrow var skumle personer som Rolf, Jon og Umut oplagte

mistænkte. I sidste tilfælde blev Umut kropsvisiteret lige før påstigning af flyet til Kastrup og endda efter alle andre påkrævede sikkerhedstjek. Der var åbenbart en lystig pilot, der følte for at komme i nærkontakt med den ellers så stille og rolige Umut. Jon havde også et problem, da en sikkerheds dame mistænkte hans madkasse for en bombetrussel. Der blev taget prøver af indholdet – analyse af luft ganske vist, og man kunne nærmest se sikkerheds damens *trigger hand* langsomt søge pistolhylstret, da Jon trak op i madkassens skrue. Hendes paranoide blik blev dog lidt roligere da hun hørte musikken

komme fra den kombinerede madkasse og spilledåse. Men som et skilt i Heathrow påpegede, arbejde lufthavnspersonalet kun for vores egen sikkerhed, så det må siges at være fair nok.

Der var lidt problemer med starten i Heathrow – ifølge SAS, som *selvfølgelig* ikke bar noget ansvar for nogen af problemerne, sad gangbroen fast. Alle lufthavnenes teknikere var

samlet for at fikse netop vores fly, og, ja, det skal da ikke skjules at, ja, vi følte os da lidt privilegerede over at få så meget opmærksomhed. Som sagt gik afgangen efter, at vi bakkede væk fra broen, med en risiko for at ødelægge flyets antenner og derved at aflyse flyet, der til læserens nysgerrighed afgik fra gate 13! Ombord kunne man straks fornemme den danske mentalitet. Efter 2 uger i Canada, hvor man ligesom har oplevet en imødekommenhed, må man sige at dansker er slemme til fordomme og frækhed. I samme øjeblik som piloten meldte forsinkelsen, kom følgende lyde: tsh! hfmm! right! typisk, klart det ikke er deres skyld! Desværre må man indrømme, at når vi danskerne er i for store mængder sammen, så påvirker vi hinanden. Ja, nogen af os kom selv til at tilføje jantelovsagtige lyde til stemningen i flyet. Men da vi først lettede faldt stemning til ro og nogen fik lige frem sovet. Da vi nåede frem, endda før tid – ingen yeah! hey, det var dejligt eller anden form for jubel, var det bare med at nå ned og finde sin bagage. Om end man tror på held og uheld, så er nogen altså bare født under en uheldig stjerne eller med en mindre sjov aura, eller hvad det nu hedder. 2 ud af 2 gange lykkedes det en uheldig Sofie at stå uden kuffert, først i Toronto, senere i Kastrup. Gid man dog havde forsikret sig og fået de 5000 kr. efter 5 timers forsinkelse. Det var nu dejligt at komme hjem igen, selvom vejret kunne være bedre. Godt at se familierne kl. 19:57:31.

Alt i alt har Canada været en enorm god tur. Og i denne anledning vil vi på hinandens vegne, takke hinanden for vores indbyrdes nærvær og selskab. En stor tak må også gå til Rolf og Merete for deres deltagelse og planlægning af turen. Alle de andre der har været pårørende, Lissie, Stine, m.fl. skal også have en stor tak. Og ikke mindst en tak til Vancouver og dens befolkning. Sjældent har en befolkning været så åbne og positive, for ikke at glemme imødegående overfor danske turister. Rejsen i sig selv har ikke kun været til studie og 'ferie', men man kan også kalde det en dannelsesrejse. Vi har ikke kun lært Canada bedre at kende, men turen har også lært klassen hinanden bedre at kende. Måske også os selv som individer? Ikke desto mindre har rejsen været en oplevelse for livet, en erindring der har formet os alle. Nu skal vi alle blot vende os til jetlagget og det den medfører – øm øh. 2.z. slutter foreløbigt af herfra. Tak for kikket I miss Canada!

- Micklas, Nikkel, Morchen og Christian.